

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 r.

sprawy **A. G.**

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 148 § 1 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie,

z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. akt II AKa 308/14

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Zamościu,

z dnia 22 września 2014 r., sygn. akt II K 68/13

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zwolnić A. G. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Zamościu, wyrokiem z dnia 22 września 2014 r., wydanym w sprawie II K 68/13, uznał A. G. za winnego popełnienia dwóch przestępstw: z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., za które wymierzył mu karę 25 lat pozbawienia wolności oraz z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., za które wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 85 k.k. i art. 88 k.k. orzekł karę łączną 25 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 21 stycznia 2015 r. w sprawie II AKa 308/14 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego zarzucając: rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, w tym art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., oraz naruszenie prawa materialnego przez błędne zastosowanie normy art. 148 § 1 k.k. i uznanie, że czyn skazanego wypełnia znamiona przestępstwa zbrodni zabójstwa, podczas gdy skazanemu można przypisać co najwyżej zamiar popełnienia przestępstwa z art. 156 § 3 k.k. Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie ewentualnie uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego A. G. jest oczywiście bezzasadna, z uwagi jednak na złożony wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, Sąd Najwyższy zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k. ustosunkuje się do zarzutów kasacji.

Stwierdzić przede wszystkim należy, że zarzuty podniesione przez obrońcę skazanego w kasacji, są skierowane przede wszystkim przeciwko rozstrzygnięciu Sądu I instancji, co potwierdza również treść uzasadnienia tego środka zaskarżenia oraz, że kasacja została błędnie sformułowana. Zabiegiem niewłaściwym jest bowiem podnoszenie równoczesne naruszenia prawa materialnego i procesowego. Oczywiście jest, że zarzut obrazy prawa materialnego może być skutecznie postawiony w wypadku niekwestionowania ustaleń faktycznych; w przeciwnym razie niewłaściwie ustalone fakty nie mogą stanowić podstawy subsumcji. Obrońca skazanego kwestionuje natomiast w istocie dokonane przez Sąd I instancji ustalenia w zakresie przypisanego A. G. przestępstwa z art. 148 § 1 k.k., wskazując, że brak jest dowodów świadczących, iż sprawca miał zamiar, nawet ewentualny, popełnienia tego czynu. Skarżący, podobnie jak w apelacji,

konsekwentnie wskazuje, że w świetle poczynionych ustaleń, a zwłaszcza wyjaśnień samego skazanego, można mu przypisać jedynie popełnienie przestępstwa z art. 156 § 3 k.k. Tego rodzaju natomiast zabieg jest próbą obejścia zakazu wynikającego z treści art. 523 § 1 k.p.k. Zauważyć jedynie należy, że Sąd odwoławczy wskazał w uzasadnieniu swojego wyroku dlaczego uznał zarzuty apelacji zmierzające do podważenia ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie jego zamiaru za nietrafne. Sąd ten miał prawo zaaprobować ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy w Zamościu, w szczególności wyjaśnień oskarżonego, gdyż ocena ta nie nosiła cech dowolności, a wręcz przeciwnie, ocena ta był zgodna z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego były zarówno okoliczności związane ze sposobem pobicia pokrzywdzonej jak i okoliczności związane z pozostawieniem jej w nieogrzewanym domu w zimie, a które to ustalenia zostały poddane analizie w oparciu o opinię biegłego lekarza D. B..

Kasacja obrońcy skazanego stanowi jedynie niedopuszczalną na tym etapie postępowania polemikę z ustaleniami Sądu I instancji, co czyni wniosek prokuratora o uznanie kasacji jako oczywiście bezzasadnej, jak najbardziej trafny.

Sąd Najwyższy zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 624 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.